

frygte for, at Paatalemyndigheden skulde misbruge den saaledes indrømmede Adgang til at begære retslig Forundersøgelse til i større Omfang end tilbørligt at skyde Arbejdet fra sig, idet Sagens Overgang til retslig Forundersøgelse ikke betyder, at Paatalemyndigheden derefter kan lægge Hænderne i Skødet, men kun at den med Hensyn til den paagældende Sag stiller sig under Ledelse af Retten, der kan paalægge den alt det Arbejde, den finder det rigtigt at paalægge den. Der aabnes endvidere ved den af Flertallet foreslaaede Ordning en Adgang for Paatalemyndigheden til at forberede en Sag til Domsbehandling ved en i det væsentlige selvstændig Virksomhed *i saadant Omfang, hvori den føler at kunne magte saadan Opgave*. Dels beror det nemlig paa Politimesteren selv, hvor længe han vil beholde den hele Forberedelse i sin Haand (jfr. herom nærmere neden for), kun at han maa forlange Rettens Medvirkning, hver Gang der er Tale om et af de Skridt, som maa foregaa i Form af en Retshandling. Dels kan derhos den Undersøgelsesdommer, til hvem Sagen ved Begæring om retslig Forundersøgelse er gaaet over, i det Omfang, han in concreto efter Sagens Beskaffenhed og vedkommende Politimesters Kapaciteter anser for rigtigt og forsvarligt, faktisk lade Undersøgelsen foretage af denne. Og det kan endelig ikke mod den af Flertallet foreslaaede Ordning indvendes, at den, for saa vidt angaar de Tilfælde, i hvilke retslig Forundersøgelse faktisk vil blive anvendt, er det gamle inkvisitoriske System om igen med dettes Mangel paa Garantier imod, at det Materiale, hvorpaa der dømmes, er ensidig tilvejrbragt og gengivet, og dets Tilbøjelighed til Misbrug af de straffeprocessuelle Magtmidler. Ti herved vilde man overse en Række fundamentale Forskelligheder mellem det ny og det gamle System:

For det første vil det ikke, som Tilfældet nu er uden for Kjøbenhavn, blive Undersøgelsesdommeren, der selv rejser Sagen. Undersøgelsesdommerens Virksomhed vil regelmæssig være betinget af en Begæring fra Politimesterens Side, og allerede dette stiller Undersøgelsesdommeren friere i hans Bedømmelse af den rejste Sag. Dernæst vil Undersøgelsesdommeren ikke som nu staa som eneste Repræsentant for Anklagens og Forsvarets modsatte Interesser, men staa over for paa den ene Side en Anklager, hvis embedsmæssige Hverv det er at varetage Anklagens Interesser, paa den anden Side en Sigtet, der

har Partsrettigheder, hvilket navnlig viser sig i, at han kan fremsætte Begæringer til Retten om Foretagelse af enkelte Undersøgelseshandlinger (§ 205), og hvis Begæringen afslaaes, gennem Kære bringe den frem for højere Ret, at han kan lade sig bistaa af Forsvarer, at han med de i § 207 nævnte Undtagelser har Ret til at være til Stede i Retsmøderne, hvortil han forud skal indkaldes (§ 208), at han har Ret til at forlange bestemte Spørgsmaal stillede til Vidner, Syns- og Skønsmand (§ 210), samt at han normalt har Adgang til at blive bekendt med Retsbogen og det til denne fremlagte (§ 209). Endvidere betyder den retslige Forundersøgelse under det nuværende System Tilvejrbringelse af det hele Bevismateriale *i selve den Form*, hvori det, for saa vidt Tiltale rejses, skal forelægges den dømmende Ret, hvorimod Forundersøgelsen efter Udkastets System kun gaar ud paa *dels* at tilvejrbringe tilstrækkeligt Materiale til Afgørelse af, hvor vidt der overhovedet er Grund til at rejse Tiltale for den dømmende Ret, *dels* at bringe paa det rene, hvilket Bevismateriale der eventuelt bliver at bringe frem for den dømmende Ret *til dennes umiddelbare Bedømmelse* under Offentlighedens Kontrol, og det Bevismateriale, der fra Paatalens Side bliver forelagt den dømmende Ret, bliver derhos efter Omstændighederne at supplere med det yderligere Bévis, som Sigtede eller dennes Forsvarer særlig ønsker at faa frem. Og endelig maa saa hertil føjes, at den dømmende Ret, for hvilken det tilvejrbragte Bevismateriale skal føres frem, i betydeligere Sager altid er en anden og fra Undersøgelsesretten forskellig Ret (nemlig Landsretten med eller uden Nævninger) og i andre Sager bliver en anden, saa snart Appel begæres (Bevisførelsen skal nemlig i saa Fald saa vidt fornødent gaa om igen for selve Landsretten).

Hele denne Undersøgelsesrettens forandrede Stilling giver i Virkeligheden ikke blot en Garanti mod, at Straffedomme skulle blive afsagte paa Grundlag af et ensidig farvet Bevismateriale, men borttager tillige i væsentlig Grad Fristelsen til Misbrug af de straffeprocessuelle Magtmidler. Hvilken Stilling særlig Varetægtsfængslet vil komme til at indtage under det ny System, er i øvrigt udførlig omhandlet ved de alm. Bemærkn. til Kap. XVII. I Henhold til det saaledes udviklede er Flertallet af den Anskuelse, at det af dette stillede Forslag til § 205 ikke blot er i bedst Overensstemmelse med Udkastets øvrige Regler, men endvidere inde-